

Tja, daar zit ik dan, op de derde verdieping van de steiger met een kwast in de hand en een getekende kaart in de andere. Er wordt een vraag naar boven geroepen. "Wat zegt u, sorry, met dat verkeer..." "Wanneer het klaar is!"

Ik ben net begonnen aan dag drie, dag één was die van het afborstelen van stof en fixeren, dag twee van het aanbrengen van de witte hechtlaag die de ondergrond geschikt maakt voor silicaten. Dag drie is dus die van de onzekere lijnen. Van boven naar beneden, niet recht maar een beetje schuin - je moet echt verdraaid goed opletten om niet helemaal verkeerd uit te komen als je de lijn op het gevoel trekt. Tegelijk is het wel heel spannend, want als het een beetje lukt, dan heb je het goede gevoel dat je de hele muur in je greep hebt. Kom maar op met je problemen, ik heb het in de hand.

Soms hoort bij het spel dat de schilder een beetje de pias uithangt, zo kom ik vaak weg met terug te roepen: "Klaar? Ik denk zo ongeveer in...in 2020". Ongelofelijk dus dat het tóch al is afgerond in september 2018. Natuurlijk heb ik veel mazzel gehad, met het weer bijvoorbeeld, amper regen tijdens het werk, geen potten verf omgegooid, geen extreme correcties uit hoeven voeren. Lekker kunnen werken, bakkie koffie om de hoek, en veel belangstelling van bewoners en toevallige voorbijgangers. Altijd vragen en opmerkingen.

"Is het niet heel erg moeilijk, op zo 'n groot oppervlak alles goed erop te krijgen?" is een veel gehoorde opmerking. Nee, het is geen echte vraag, het is eerder een opmerking. Uiteraard zeg ik dat het helemaal niet zo moeilijk is. En dat is niet alleen een doodoener, het is waar, het is maar hoe je het bekijkt. Voor veel van die hele moeilijke dingen zijn simpele oplossingen te bedenken. De creativiteit begint al bij het spannen van een draadje. Voor die lange lijn van schuin boven naar beneden maak je een draad aan een steigerbuis vast en je trekt die door naar drie verdiepingen lager, waar je op de goede plek het gaatje in de steigerplank vindt. Beetje aanspannen en probleem opgelost. Op dat soort praktische dingen is vaak wel iets te verzinnen.

Wat vind ik dan wel écht moeilijk? Ik ga er altijd vanuit dat de kijker niet aan het werk moet kunnen zien waar het heel moeilijk was. Want dan zou je elk resultaat van de worsteling toch goed kunnen praten. Denk aan de anker gaten van de steiger. Je moet die tijdens het afbreken van de steiger snel - het afbreken gaat gewoon door om je heen - dicht moet smeren, en zelfs nog de goede kleur moet meegeven. Voor een deel gelukt, maar je kan het zien - waar precies - ja, kijk daar. De vraag is wat je aan dit soort informatie hebt. Een slecht resultaat zou er heel even toch aanvaardbaar door worden, omdat iedereen weet dat het zulk slecht weer was bij één of andere klus. Maar het jaar daarop weet niemand meer hoe de omstandigheden waren, en blijft alleen een matige schildering over.

Moeilijke dingen zijn denk ik ook heel persoonlijk, want afhankelijk van hoe je werkt. Bij veel van mijn projecten past naar mijn idee een open systeem het best. Dat wil zeggen dat er niet zoiets is als een compleet vantevoren uitgeschreven plan. De grote lijnen staan wel vast, maar ik verwacht dat er tijdens het werk nog van alles gebeurt. Ten eerste bijvoorbeeld de exacte maten van je oppervlak. 35 m² staat er op de omslag, maar ik beken dat ik het nog steeds niet precies

heb nagemeten. De horizontale maat natuurlijk wel, maar de verticale niet. Het gaat er tenslotte om dat de schets zo goed mogelijk op de muur komt, en daar kunnen kloppende maten alleen maar een stuk gereedschap voor zijn. Op de Ludgerusmuur ben ik dus al met de eerste schetslijnen begonnen toen de witte ondergrond nog amper droog was. Misschien is zo'n soort openheid voor de één moeilijk, voor mij máákt dat juist de klus. Voor een collega is het misschien juist prettiger met een bindende tekening te moeten werken, waarbij alles tot op de centimeter op de muur moet komen, en waar de kleuren 'slechts' ingevuld moeten worden.

De grote foto van de Ludgeruskerk aan de muur is een gegeven, en de puzzel is dus om alles wat belangrijk is op de geschilderde kaart, niet zomaar 'achter' de foto te laten verdwijnen. Schikken en schuiven in het groot.

Dan heb je de Amsterdamsestraatweg er aardig strak op staan, je begint aan de kronkel van het Merwedekanaal, dan de Vecht, en de basis, de Marnixlaan sluit het onderaan af...als je dat hebt staan dan kan je weer even koffie gaan drinken.

Daarna worden grote blokken ingevuld: waar komt Demka, hoe past Werkspoor, klopt de Oude Bouw een beetje, de Josephbouw, enzovoort. Intussen stromen de details binnen, dat gaat dus fantastisch. Terwijl ik met een flinke kwast blauw het water in het kanaal aan het aanvullen ben, krijg ik een tip over het toevoegen van de Openbare School 3 vanaf de stoep. "Want die is ook belangrijk!" Er ontstaat iets als een kantoortje op de steiger, met mappen met aantekeningen, fotokopieën en schetsen. Verderop de bakjes met aangemaakte tinten, niet teveel want het droogt snel in de zon. Met in de ene hand het penseeltje en in de andere de telefoon, turen naar een vage gedownloadede foto.

Wat begint als een sobere tekening op papier gaat nu leven op de muur. De schilder moet natuurlijk het grote geheel in de gaten houden, of de kleuren mooi op elkaar aansluiten, of er geen kluwen van kleine onderwerpjes ontstaan tegenover grote leegte ergens anders. Mooie aanvullingen worden aangedragen, dit is een collectief werk aan het worden, waar de schilder de hand van de verteller is. De verhalen doorkruisen elkaar. En dankzij al die losse verhalen ontstaat dat ene grote verhaal van Zuilen.

Het is geweldig mooi daar met een kwastje deel van uit te mogen maken.

jos peeters